

Győri Péter

Felszólalás a kilakoltatásra ítélték ügyében

A városi társadalom alsóbb régióiban állandó ütközetek folynak a hatóságok és a nincstelenek között. Az elmúlt hónapokban erősödik a csatazaj.

A régi rend álszent, csuka fogta róka stabilitása fölborulni látszik, a gátak gyorsan átszakadnak: a kilakoltatásban először az önkényesen beköltöző cigányok, majd nem cigány társaik kerültek sorra, majd következnek a lakbért, rezsi-díjat nem fizetők, az albérletben, az eladott (privatizált) lakásokban maradók.

A jogi szabályok eddig is lehetővé tették az utcára lakoltatást, a lakásügyisek mégis inkább a szükséglakásba áthelyezés kegyét gyakorolták. Ma is választ-hatnák ezt, mégis inkább az utcára rakják a családokat. Sokszor (azért nem mindig) a helyi közhangulat is ezt kívánja, és ez ma remek hivatkozási alap a demokráciától elszakított, a szociális problémamegoldáshoz pedig igazán soha hozzá nem szokott ügyintézők számára.

A toleranciaszint inkább süllyed, mintsem emelkedne. A lefelé gravitáló alsó középosztály joggal riad el a partvonalon kívüliek tömegének közeledtétől, védelemért, vagyis „rendért” kiált. Az értéktelen, olcsó lakások piaca a tanácsi bérlakásrendszer hosszan tartó végóráiban – látszólag vészesen beszűkült, a korrekciós rendszer működésére pedig még jócskán várni kell.

Ahogy *Matern Éva* szociológiai felmérése és a *Szetá*hoz már-már naponta beérkező segélykérések mutatják: a karhatalmi kiköltöztetésre ítélték többsége önkényes lakásfoglaló, cigány, kiskorú gyermek(ek)kel. Menekülnek a munkanélküliséggel sújtott vidékekről, a nagyobb városokban próbálnak meg munkát, kenyeret keresni. Közben a munkásszálókat sorra bezárják, még azok a vendégmunkások is kikerülnek, akik eddig ott éltek le az életüket. Az albérleti árak elérhetetlenek, a cigány, de általában a gyerekes, fiatal családok rendre kiszorulnak erről a piacról is. Korábban a nagyvárosi gettó-szerű szegénytelepek elrejtették a földönfutók beáramlásának nagy részét, ma a menekinek nem kellő vagy csak a legsze-rencsétlenebbek által elfogadott vizes, komfort nélküli lyukakba, szoba-konyhákba, szükséglakásokba költöznek be „önkéntesen” a sehol máshol fedezet nem találó családok – a magukat még úgy-ahogy tartó városi proletárok, alsó közép-

osztálybeliek közvetlen szomszédságában. Rettentő banális, de tény, hogy miközben ők a szokatlan szomszédságot kapják, aközben a csődre érett városi kócerájüzemek, szegényes városi közintézmények és a feketén dolgoztató magánlakás-építetők éppen e fedélnélküliek olcsó munkájából tartják fenn magukat.

Egy-egy kilakoltatott utcára kerülését, gyerekei állami gondozását még olykor meg tudja akadályozni egy ügyes szociális munkás, az elmúlt hetekben azonban már néhány kerületben többtucatnyi családot ért el az ítélet, és ma már három-jegyűvé dagadt a Budapesten kilakoltatásra ítélt családok száma.

Legújabb kori történelmünkben eddig minden rendszerváltáskor megnőtt az önkényes foglalkozók száma, és az új rend kihirdetésekor mindig egyfajta lakásamnesztiát is adtak. A már többször fölújított átmeneti jogszabályok most is könnyíténeket a legalsó rétegek helyzetén.

Adminisztratív szabályokkal (ötéves helyben lakás, igazolt munkavégzés) eddig sem lehetett megállítani a beáramlást, a magánlakás-vásárlásnál már fel is oldották ezt a regulát. Semmi sem indokolja, hogy a szociális lakásigénylőknél fennmaradjon a kirekesztés.

A szükséglakások valaha a szociális segélyezés eszközei voltak, a szociális kormányzat és szakapparátus felügyelete alatt. Az átfogó lakásreform megszületése előtt meg lehet kezdeni az ilyen, nyilvánvalóan csak szociális célokra használható lakások bevonását a szociális eljárások körébe.

Vagy a tartózkodási hely szerinti, vagy az állandó lakóhely szerinti, adóbevételekkel rendelkező helyhatóságnak, illetve a nagyobb városok esetében a központi kormányzatnak is meg kell osztania a felelősséget az utcára kikerülő állampolgárokkal, okos megoldásokkal segítséget kell nyújtania – különben a hön ohajtott piac sem tud működni.

Ma egy állami gondozásban lévő gyerek havonta 15 ezer forintjába kerül az államnak. Mi lenne, ha az illetékes helyhatóságnak kellene fedeznie minden kilakoltatott család állami gondozásba vett gyereke után ezt a díjat? Nem adná inkább albérleti vagy lakbérsegélyként a ma szankciókkal sújtott családnak? Egyszerű megoldás lenne, és bizony már máshol is kitalálták.

PÁLYÁZAT

Az Államigazgatási Számítógépes Szolgálat pályázatot hirdet gazdasági igazgatóhelyettes munkakör betöltésére.
Az ÁSZSZ a közelmúltban alakult át költségvetési szervből államigazgatási felügyelet alatt álló vállalattá.
A munkakör betöltésének feltételei:

- szakirányú egyetemi végzettség;
 - legalább 3 éves vezetői gyakorlat;
 - felsőfokú német nyelvtudás.
- Ambiciózus, határozott, kreatív, hatékony pénzügyi elképzelésekkel rendelkező 35 év alatti pályázók jelentkezését várjuk.**

A pályázatokat kérjük az ÁSZSZ igazgatóságának címére

– 1119 Budapest Andor utca 47–49. – beküldeni, a megjelenést követő két héten belül.